

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 18 marca 2013 r.

Poz. 1937

WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 368/12 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 19 września 2012 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Anna Siedlecka

Sędziowie:

Sędzia WSA Mieczysław Górkiewicz (spr.)

Sędzia NSA Andrzej Wawrzyniak

Protokolant:

Starszy asystent sędziego Katarzyna Grott

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 19 września 2012 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej Legnicy

z dnia 27 lutego 2012 r. nr XVII/168/12

w przedmiocie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Obszaru Staromiej-
skiego Centrum Legnicy – dla terenów MU9.1 i U6.1

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie § 12 ust. 3 odnośnie wyrazu „wszelkich” a ponadto w zakresie wyrażenia „oraz w niezbędnym zakresie przeprowadzić badania architektoniczne / konserwatorskie”, § 13 ust. 3 odnośnie wyrazu „wszelkich” a ponadto w zakresie wyrażenia „jak i w ich otoczeniu (w granicach działki, na której są zlokalizowane)” oraz § 13 ust. 4;**
- II. stwierdza, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu w zakresie wskazanym w pkt. I sentencji niniejszego wyroku;**
- III. zasądza od Rady Miejskiej Legnicy na rzecz strony skarżącej kwotę 240,00 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu poniesionych kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

Wojewoda jako organ nadzoru nad działalnością gminną (art. 93 ust. 1 u.s.g.) wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonego planu miejscowego w określonej części, obejmującej fragmenty § 12 ust. 3 i § 13 ust. 3 oraz § 13 ust. 4 uchwały. W ocenie skarżącego plan miejscowy w zaskarżonej części narusza zasady jego sporządzania (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.), gdyż reguluje kwestie związane z uprawnieniami organów nadzoru konserwatorskiego w zakresie współdziałania z organami administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego, szczegółowo określone w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 ze zm., art. 36 ust. 1 tej ustawy). Wykraczało to poza kompetencje przyznane organowi w art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p., a ponadto stanowiło również niedozwoloną modyfikację ustawy. W uzasadnieniu skargi szeroko opisano przejawy i sposoby tych modyfikacji. W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej uwzględnienie, w całości podzielając argumentację przytoczoną przez skarżącego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodne wnioski stron o stwierdzenie nieważności zaskarżonych przepisów planu miejscowego były uzasadnione.

W § 12 ust. 3 zaskarżona uchwała stanowiła „W pracach konserwatorskich i restauratorskich oraz przy wszelkich robotach budowlanych wykorzystać dostępne materiały ikonograficzne oraz w niezbędnym zakresie przeprowadzić badania architektoniczne/konserwatorskie”. W § 13 opisano budynki ujęte w gminnej ewidencji zabytków i wskazano w ust. 3, że „wszelkie roboty budowlane przy zabytkach, jak i w ich otoczeniu (w granicach działki, na której są zlokalizowane), prowadzić zgodnie z przepisami odrębnymi oraz zasadami określonymi w planie”. Przepis § 13 ust. 4 uchwały stanowił „W pracach konserwatorskich i restauratorskich oraz przy przebudowie i rozbudowie budynków należy przywrócić pierwotne zdegradowane lub zatarte zabytkowe elementy architektonicznego ukształtowania budynku”.

Wymaga wskazania, że organ jest związany granicami przedmiotowymi stanowiącymi w art. 15 u.p.z.p. i ustanawia ten akt prawa miejscowego (patrz art. 94 Konstytucji RP) wyłącznie w granicach ustawowego upoważnienia wynikającego z powołanego przepisu ustawowego. Organ redagując ten akt normatywny powinien przestrzegać Zasady techniki prawodawczej (załącznik do rozporządzenia Prezesa RM z dnia 20 czerwca 2002 r. Dz. U. Nr 100, poz. 908), które zakazują co do zasady powtarzania w akcie podustawowym przepisów zamieszczonych w ustawach oraz wykluczają próby przeinaczenia lub modyfikowania przepisów ustawowych (patrz § 142 i § 143 w związku z § 134–137, § 115–116 i 118 Zasad). Opisane tak ogólnie zasady ustanawiania planu miejscowego (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.) uległy naruszeniu przez kwestionowane skargą przepisy uchwały. Przepisy te regulowały poza upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. obowiązki stron procesu budowlanego, wkraczały w kompetencje właściwych organów nadzoru konserwatorskiego (art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków oraz § 14 ust. 1 rozporządzenia z dnia 27 lipca 2011 r. Dz. U. Nr 165, poz. 987) oraz zawierały niezgodne z art. 3 pkt 15 i art. 9 ustawy o ochronie zabytków określenie otoczenia zabytku lub rozszerzenie obowiązków ustawowych obejmując nimi „wszelkie” roboty. Trafnie wskazał skarżący, że wprawdzie art. 7 ustawy o ochronie zabytków nie wymienia wśród form ochrony zabytków wpisu do gminnej ewidencji zabytków, to jednak w znowelizowanym stanie prawnym (ustawa z dnia 18 marca 2010 r. Dz. U. Nr 75, poz. 474) gminna ewidencja zabytków uzyskała status nienazwanej prawnej formy ochrony zabytków (tak P. Antoniak w Komentarzu w Lex, której argumentację powołuje organ bez odesłania do tego źródła, por. wyrok II OSK 31/10). Dlatego w odniesieniu do oceny legalności § 13 uchwały Sąd posłużył się odniesieniami do tych samych przepisów ustawowych, jak wobec § 12 tejże uchwały. W ocenach tych należało ponadto uwzględnić unormowania wynikające z art. 22 ustawy o ochronie zabytków oraz art. 39 ustawy – Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623). Mając powyższe na uwadze oraz ponadto zgodnie z art. 147 § 1, art. 152 i art. 200 p.p.s.a. (Dz. U. z 2012 r., poz. 270), orzeczono jak w sentencji. PM 18.10.2012 r.